

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša. Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Gospodskih ulicah št. 12. Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Deželni zbor kranjski.

(XI. seja, dne 12. novembra 1889.)

(D dalje.)

Poslanec Hribar nadaljuje;

Gospod predgovornik je dejal, da zadostuje kapital, katerega ima mesto Ljubljansko na razpolaganje za vodovod in da je bilo nepotrebno lanskega leta posebno posojilo. Meni se zdi, da gospod predgovornik pozablja marsikaterih stvari, za katere je sam glasoval v finančnem odseku in za katere bi občina Ljubljanska morala lepe doneske dajati deželi. Opozarjam na gledišče. Za nje je dovolila že 15.000 gld.; za bolnico zahteva ravno stranka, katerej se prišteva častiti gospod predgovornik, da bi mesto dalo izdatni donesek, vsaj do 50.000 gld. Kje pa jih bode vzelo, ako si ne najame novo posojilo? Potom se govori o stavbi transenalne vojašnice. Finančni odsek je odstavil vprašanje z dnevnega reda, ker zahteva, naj se izjavi mestna občina, koliko bode dala doneska za zgradbo. Torej — kakor vidno je še mnogo zahtev, za katere želi dežela sama doneskov od mesta; potem pa se v tej zbornici pravi: ni treba novega posojila. Res, za vodovod imamo dovolj in ako ne bi bili zvršili vojašnice, bi bilo še dovolj denarja na razpolaganje; ampak jaz mislim, da smo storili z vojašnico veliko uslugo mestu in deželi in odpomagali velikej potrebi. Vi ste hoteli kupiti za naše hrabro vojaštvo oni kolizej; ono v zdravstvenem oziru najslabše poslopje v Ljubljani, mi smo protestovali in ker smo dobili večino, smo v kratkem času izvršili, kar vam ni hotelo iti v glavo. Ravno tako jo z vodovodom. Vse to smo izvršili vsled eneržije, ki vlada v mestnem zastopu; ko bi vi tam sedeli, bilo bi vodovodno vprašanje bržkone še danes tam, kjer smo ga našli mi l. 1883.

Mestni zastop pa ima še druge važne naprave pred seboj. Tako napravo kanalizacije, ki je potrebna istotako ko vodovod in bode stala veliko več kot pol milijona. Predpriprave začno se že prihodnje leto in zato je čudno, ako kdo vpraša: čemu sedaj novo posojilo? To je ravno toliko, ko da bi se dežalo: storili ste že dosti, mirujte sedaj in ne delujte več za korist in napredek mesta.

Gospod predgovornik imenoval me je čefa

mestnih financij. Hvala mu na poklonu. Vender je neopravičen. Chef mestne uprave — in torej tudi njenih financij — je župan; pomagajo pa mu z enako marljivostjo vsi člani mestnozbornskega finančnega odseka. Gospodu predgovorniku ne gre v glavo, zakaj je na računu izgube in dobička vedno jednako in da — poznavajoč trgovsko knjigovodstvo — ne more umeti, kako da se to saldo od leta do leta ne spreminja. Hočem mu odgovoriti in prosim ga, naj si zapomni, zakaj se knjigovodstvo po trgovskem načelu tako vrši, da ta saldo ostaja jednak. O tem, ali je pravilen račun po trgovskem knjigovodstvu, ne more biti dvojbe. Račun je tako pregleden, kot ne bi bil, da se predloži po kameralističnem knjigovodstvu in sestavljen je po vseh pravih dvojnega knjigovodstva. Vprašanje je le, ali se mora saldo vsacega računa pri trgovskem knjigovodstvu tekom let spreminjati? Zanimavam to; kajti včasih utegnejo nastati take okoliščine, da se saldo spreminjati ne more. Tukaj sicer niso nastale; temveč tukaj je uzrok nek sklep finančnega odseka, kateri hočem gospodu predgovorniku pojasniti.

Leta 1883. smo v mestnem finančnem priračunu izgube in dobička izračunili saldo 86 tisoč 89 gld. 63½ kr., kakor je to navajal častiti gospod predgovornik in v letih 1884. in 1885. se je odpisavalo toliko, kolikor je ostalo na razpolaganje na računu anuitet. Od l. 1885. ostaja pa ta račun res nespremenjen vsled tega, ker so se nakupili papirji in se je konečni prebitok anuitet porabljal za to, da se je delala specialna rezerva v znesku 23.247 gld. 72 kr. nastala je deloma iz dobička pri prodaji papirjev, deloma iz prebitka na računu anuitet.

Po tem takem ni resnično očitjanje, da se nič ne bi bilo pridobilo od leta 1883. Pridobilo se je 23.247 gld. 72 kr. in pri obrestih l. 1888. 7 tisoč 165 gld. 18½ kr., o katerih gospod predgovornik po pravici trdi, da ne ve, kam so izginile. Zato mu hočem stvar pojasniti. Znesek 7165 gld. 18½ kr. pripisal se je saldu iz l. 1887. na račun specialne rezerve, ki je znašala 27.364 gld. 79½ kr.; potem je imel račun specialne rezerve saldo k dobremu čez 30.000 gld. Mestna občina pa je ogersko papirno rento, o katerej je bila mnenja, da ne

utegne priti do nakupnega kurza, ko je kurz ugodnejši postal, prodala. Pri tej prodaji je zgubila 11.282 gld. 26 kr. in za pokritje te zgube je porabila onih 7165 gld. 18½ kr. in od specialne rezerve 4117 gld. 7 kr., tako, da je ostalo 23 tisoč 247 gld. 72 kr.

Gospod predgovornik pravi tudi, da se mu ne zdi pravilno, da se na jedni strani izkazuje račun kurzne vrednosti papirjev, na drugej pa saldo specialne rezerve. Jaz pa mislim, da je to preglednejše, kot bi bilo po njegovem mnenji; kajti po načinu uknjiževanja mestnega magistrata, vidi se po jedni strani, koliko je dne 31. decembra 1888 bilo razločka mej kurzom, pri katerem so se obligacije nakupile in mej kurzom dne 31. decembra 1888; na drugi strani pa vidimo, koliko je specialna rezerva imela premoženja in ako odbijete od nje razloček kurzne vrednosti, pokaže se čisti dobiček.

Gospod predgovornik je omenjal, da stane mesto posojilo 4½%, in da je lahko izkazati ugodno bilanco, ako mesto dobiva od papirjev po več in občina po več plačuje, omeniti moram, da se gospod predgovornik moti glede %. Katere mesto plačuje, kajti po pogodbi in amortizacijskem načrtu je razvidno, da mesto plačuje 4½% obresti in amortizacije. Poleg tega je ozir jemati na celi znesek posojila 1.500.000 gld.; ker je pa mesto dobilo le 1.471.875 gld. in je na obrestih zgubilo precejšnjo svoto, zato ker je bil ta znesek v več obrokih uplačan, vidno je po natančnem računu, da mora mesto plačevati 4½%. To je znesek, kateri mora mesto plačevati vsako leto od najetega posojila in ta znesek se je trudil mestni zastop vedno doseči in dosegel ga je — kakor vidite — s precej dobrim uspehom.

Po teh pojasnilih torej z veseljem konstatujem, da letos ni bilo tistih ugovorov, ki so se dosedaj še vsako leto glede računskega zaključka loterijskega posojila v obraz metali mestnemu zastopu Ljubljanskemu v tej visokej zbornici.

Dr. Schaffer skuša popravljati opazko predgovornika g. Hribarja, da ni prejšnji nemški mestni zbor nikdar sklenil kupiti podrtine „Kolizej“ in da se je loterijsko posojilo ravno zato najelo, da se napravi vodovod.

Poročevalec Hribar mu točno odvrne, da je

LISTEK

Blóдне duše.

Roman.

Češki spisal Václav Beneš-Třebizský, preložil I. Gornik.

Drugi del.

VIII.

(D dalje.)

„Bila je mej tukajšnjim ljudstvom čudna vera“. Pravljicar je pri teh besedah vselej umolknil. „Tako, kakor ne bi bili verovali v Boga. Mej njimi ni bilo nobenega reveža in nobenega bogatina! Ali kaj bi pravil o tem, kako in kaj so verovali in česa niso verovali! Saj se je vsem povsodi že ta vera stopila. Ko pa so je svarili, niso si dali ničesar reči in si niso. Ko pa so jih pregovarjali, ostali so trdovratni. Ko pa so se jim grozili, zbesneli so. Dvignili so roke nad svaritelji in prelili njihovo krv. Potem poslal je Bog na Podlesje kugo, umrlo je vse — le v te-le hiši ostal je živ seljak s seljakinjo in s svojimi otroki, kakor Noe s svojo rodmino po potopu sveta.“ — Pravljicar ravnal se je vedno po tem, v

kateri hiši je bil, kako so ga v kaki vasici vsprejeli. In zato zagotovil je potem seljaka, da je bil njegov praded otec zdanjih Podlescev.

Tako nastale so prve blodne duše na Podlesji. In o njihovem življenju po smrti vedel je vsak pravljicar kaj drugega. To pravljico pa si je vselej prihranil za nazadnje. Morali so ga pa prisiliti, govoriti mu neprestano, in potem stoprav jo je povedal. Običajno bil je uvod pri vsaki jednak. V Svetogothardski dolinici rasto baje korenine — praproti in komur pride, da ne ve, v čevlje, najeden krat zgreši pot, ne najde je več in blódi, da doblóti. Te korenine zasejale so ondu blodne duše. Ako se peljejo zvečer s konji mimo prepada, ne morejo z mesta. Konji hrkajo, spenjajo se, bijejo, plaše se, in že se je večkrat zgodilo, da so pridirjali splašeni domov brez voza, voznika našli so ubitega in voz na kose razdejan v propadu!

In vse take pripovedke zbudil je Podlescem danes v glavah puščavnik, ki je znal do najmanjših podrobnosti te pravljice in je vedel, da je v Svetogothardski dolinici po noči lučice brez števila.

Metljar Razhoda je že obžaloval, da je pred-

lagal, naj bi se umaknili pred vojaki v to sotesko, da se ne bodo upali za njimi in če se bodo upali, da živa duša ne odide odtod. Predvčeranjega dogodka mej puščavnikom in Refundo se nikdar ni nadejal.

Tišino v dolinici Svetogothardski rušila je včasih le uveda, katere bistro oko je razločilo temne obrise shuljenih postav in iz katere kljuna se je čulo krokotanje, po katerem se je marsikateri Podlesec potegnil kučmo niže na ušesa in se tesneje zavil v kožuh, [dasi mu je stal pot na čelu in na licih.

Najedenkrat zamigljalo je na zapadnem brdu nekaj lučic, a ugasnile so takoj. Jedva pa so izginile, prikazal se je na nasprotnem konci cel roj; te pa niso ugasnile. Letele so bliže in bliže in včasih ponizale so se prav do zemlje. Katera ugasnila je za hip, a zopet priletela je druga svetlejša, kakor bi jih kdo izčaroval. Podlescem sedale so na glavo, na rame, drug videl jo je drugemu na prsih... Seljaki pa so bili vsi na drvah, kakor bi bili prikovani, nikdo se ni niti ganil, usta imeli so tesno zaprta, glave povešane in na prsih težo, kakor bi ležali pod debli.

on le rekel, da je prejšnji nemški zastop hotel kupiti „Kolizej“ za vojašnico in ni tedaj nikdar mislil sezidati novo vojašnico, kar je izvršil narodni mestni zastop. — Potem se vzame poročilo o bilanci na znanje.

Poslanec Kavčič poroča za upravni odsek o prošnji občine Jablanica, da bi se cesta, katera veže okrajno z državno cesto pri Vrbovem in Spodnjem Zemonu, uvrstila mej okrajne ceste, ter nasvetuje, da se odstopi deželnemu odboru z naročilom, da potrebuje poizve in v prihodnjem zasedanju poroča o tem, kar se odobri.

Poslanec dr. Tavčar poroča v imenu pravno-gospodarskega odseka o poročilu deželnega odbora glede dovolitve doklad za okrajne ceste ter nasvetuje: 1. a) Okrajnemu cestnemu odboru Ložkemu se dovoli, da sme v pokritje za leto 1890. v proračunu izkazane potrebe za cestne namene pobirati v tamošnjem cestnem okraju za leto 1890. skleneno 25% priklado na vse neposredne davke z izvanredno doklado vred; b) deželni odboru se naroča, da ukrene, kar treba zaradi predpisa in pobiranja dovoljene priklade. 2. Deželni odbor se pooblašča, da onim okrajnim cestnim odborom, ki potrebujejo okrajnih cest leta 1890. ne bi mogli pokriti z 20% priklado na vse neposredne davke z izvanredno doklado vred, pri dokazani potrebi in na podstavi pravilno sestavljenega proračuna dovoli za leto 1890. 20% presegajoče priklade v postavnih mejah ter ukrene, kar treba zaradi predpisa in pobiranja teh priklad. 3. Pooblasti se dež. odbor, da sme povečati doklade, ako se mu to umestno zdi. — Predlogi se vsprejmo.

Poslanec Murnik poroča za upravno-gospodarski odsek o prošnji občine Cerkljanske, da bi se ustanovil poseben sodni in davčni urad z uradnim sedežem v Cerkljani. Poročevalec pravi, da je dež. zbor že večkrat obravnaval to prošnjo in se za njo izrekel, ker je sedanji urad od tega kraja gotovo jako daleč. Nasvetuje, da se prošnja izroči deželni odboru, da jo priporoča pravosodnemu ministru, kar zbor odobri.

Poslanec Povše poroča o prošnji županstva na Raki za regulovanje Krke, katera je pa že rešena po sklepu deželnega zbora z dne 31. oktobra 1889, kateri sklep naroča deželni odboru, da pospešuje uravnavo reke Krke, čemur zbor tudi pritrdi.

Poslanec Povše poroča za upravno-gospodarski odsek o prošnji županstva na Raki za napravo mostu v Mešerici vasi čez Krko. Bil je že tu most, a led ga je razrušil. Vsakoletne povodnji poplavlajo cesto od Škocijana na Rako, bližnje vasi imajo veliko škode, promet je ustavljen. Poročevalec nasvetuje, da se prošnja izroči deželni odboru v preiskavanje in potrebno ukrepitev, kar obvelja.

Poslanec Povše poroča za upravno-gospodarski odsek o prošnji občine Raka za brezplačno dobivanje požlantenih trt iz državne drevesnice v Kostanjevici in nasvetuje, da se izroči vladi, da jo usliši. Vsprejme se.

Poslanec Povše poroča za upravno-gospodarski odsek o prošnji občine Ambrus, da se pošlje strokovnjak, da preišče, ali bi se mogla tja napeljati voda iz reke Krke. Poročevalec pravi, da mo-

rajo prebivalci te vasi po 3 do 4 ure daleč hoditi po vodo, kajti vas leži v tako zvani Suhi krajini. Vodo pripeljejo že sparjeno in zdravju škodljivo. In vendar stanuje v teh krajih čil in marljiv kmet-ski zarod, kateri se peča posebno z živinorejo. Govornik misli, da bi bilo v te kraje poslati gosp. Puticka, da pregleda, če bi se mogla dobiti nadajna voda, ki izginjava. Ko bi pa to ne bilo mogoče, gotovo bi bilo umestno, da se voda iz Krke po turbinah vzdigne in dovaža suhi krajini, kajti Krka ima veliko vodno moč. Tako delajo na Bavarskem. To je vitalno vprašanje, zato je nasvetuje: „Deželni odboru se naroča, da strokovnjak preišče tamošnje kraje in deželni odbor o tem poroča v prihodnjem zasedanju ter stavi primerne nasvete“.

Poslanec Hribar toplo podpira ta predlog. On želi, naj bi vlada poslala veččaka, da preišče ta kraj, kajti Suha krajina utegne gotovo postati rodovitni kraj. Pri tej priliki pravi govornik, da mora ponavljati, kar je rekel v razgovoru pri uravnavi Mirne, naj se hitro načrti izvršiti, da dobi dežela Kranjska iz melioracijskega zaklada nji pristujoče podpore, katerih doslej nikakor še v pravi meri dobila ni. — Predlog se potem vsprejme.

(Konec prih.)

Z a k o n

o doneskkih, katere morajo dežela kranjska, deželno stolno mesto Ljubljana in zemljiški posestniki Ljubljanskega barja prispevati.

§ 1. Izvršitev del ob reki Ljubljanici in Cersarkem grabnu (Gruberjevem prekopu) od ustja Malega grabna navzdol po Podhagskega alternativnem načrtu, priporočenem po besedah zapisnika z dne 25. aprila 1889. l. v vsprejem z mnenjem v to sklicane enketne komisije, s troški, zdaj proračunjenimi na 1,378.600 gld., kateri se pa v dogovoru, ki se sklene mej c. kr. državno upravo in deželnim odborom kranjskim, konečno veljavno določijo, proglašajo se, in to s tem pogojem, da dovoli c. kr. državna uprava k temu primeren donesek, za deželno podjetje, katero je izvršiti z državno pripomočjo.

§ 2. K skupnim stroškom tega podjetja morajo posestniki k barskem ozemlju spadajočih zemljišč prispevati z osemindvajsetimi odstotki, dežela Kranjska z dvanajsetimi odstotki in mesto Ljubljana z desetimi odstotki.

§ 3. V zalaganje omenjenih stroškov je ustanoviti poseben barski osuševalni zaklad, v katerega se mora stekati:

- a) donesek države,
- b) donesek dežele Kranjske,
- c) donesek mesta Ljubljane,
- d) donesek barskih posestnikov.

§ 4. Natančnejša določila o skupnih stroških, dalje o tem, kako je izvršiti podjetje, kedar in v kateri visokosti je dotičnim skladovnikom (§§ 2. in 3.) uplačevati svoje delne doneske, potem o času in vodstvu gradnje, o nakazovanju izplačil iz barskega osuševalnega zaklada, kakor tudi o uplivanju vlade na tek podjetja so pridržana posebnemu dogovoru, katerega sklene vlada z deželnim odborom, zaslišavši poprej druge skladovnike.

§ 5. Kadar bi troški podjetja ne dosegli

proračunjenega zneska, tedaj je doneske države, dežele, barskih posestnikov in mesta Ljubljane, primerno nastopivši prihranitvi, jednako omejitvi, oziroma kažoči se že uplačani prebitek povrniti.

§ 6. V pokritje doneska, katerega je za to podjetje plačati barskim posestnikom, eventualno v poplačilo v ta namen vzetega posojila se deželni odbor v prenapredbi § 39. zakona z dne 23. avgusta 1877. l., dež. zak. št. 14, pooblašča, da da na prošnjo odbora za obdelovanje barja dovoli za čas potrebe priklade do najvišjega letnega zneska 2 gld. od hektara, ali da v slučaju, ko bi ta odbor ne sklenil takih priklad, uporabi deželni zakon z dne 10. aprila 1881. dež. zak. št. 6, o posilnem izterjevanju javnopravnih terjatev deželnih, okrajnih ali skladnih zakladov.

§ 7. Določila deželnega zakona z dne 23. avgusta 1877. leta, dež. zak. št. 14, kakor tudi dotični poznejši deželni zakoni ostanejo v veljavnosti, v kolikor neso v nasprotju s pričujočim zakonom.

§ 8. Ta zakon stopi v veljavnost zajedno z dotičnim državnim zakonom o državnem donesku (§ 1.) oziroma o drugih olajšilih tega podjetja.

§ 9. Mojima ministroma za poljedelstvo in pa za finance je naročeno izvršiti ta zakon.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani, 22. novembra.

Carinska zveza z Nemci našla je tudi v **Koroškem** deželni zbor svojega zagovornika. — Ko je poslanec Gainslerger predlagal, da naj vlada skuša doseči, da Nemčija razveljavi prepoved, da se goved ne sme izvažati iz Avstrije na Bavarsko, je poslanec Ghon dal duška svojim čutilom, da naj bi se Nemčija in Avstrija združili v carinsko unijo. Razkladal je naidušeno, kake koristi bi baš Korošci imeli od take zveze.

V **gališkem** deželni zboru se letos ne bode rešil predlog rusinskih poslancev, da bi se na srednjih solah in učiteljskih galiških bolj oziralo na rusinščino. Poljakom seveda se ne mudi rešiti tega predloga. Dognala se pa tudi ne bode reforma volilnega reda in ravno tako ne bodo uredile sanitetne službe v občinah.

V **dolenjeavstrijskem** deželni zboru je poslanec grof Hardegg priporočal, da bi se po solah bolj gojila avstrijska zgodovina in tako pospeševal avstrijski patriotizem, da se v soli ne bodo vzgajali le Pratevtonci namesto pravih Avstrijcev. Besede grofa Hardegga so pač vredne, da jih premišljuje vlada. Nevarnost, ki Avstriji preti od velikonemštva, mora že biti pač velika, če jo vidijo že taki močje, kakor je grof Hardegg.

Vnanje države.

Obletnico zmage pri Slivnici praznovali so letos v **bolgarski** prestolnici s slovesno zahvalno službo božjo. Po cerkvenem opravi je knez ogledoval čete. V prinčevski palači je bil slovesen obed, h kateremu je bilo povabljenih 200 oseb.

Predvčeraj so slavili v Peterburgu petstoletnico, od kar se je uvelo topništvo v **Rusiji**. Slavnosti, ki je bila v artilerijskem muzeji, udeležili so se car, člani carske rodbine, generali in topničarski častniki.

Zbornica **francoska** bode baje skoro vse volitve potrdila, k večjemu kaci deset jih bode zavrgla. Sprva je mislila republičanska večina mnogo monarhističnih volitev zavreči, a je prišla do pre-

„Kaj hočete od nas blóдне dušice?“

Metljar Razhoda se je jedini iz vsega tabora upal spregovoriti. A že za zadnjo besedo dostajalo mu je jedva glasu. Ustal je, hotel je lučico s prsij in leve rame odgnati, a ni se mu posrečilo, veša se ni niti ganila. Zdelo se je, da plamen raste v očigled, da se širi po njegovih prsij, da so se mu oči od svetlobe zapirale.

„Čemu nimate miru, blóдне dušice?“

Za metljarjem ozval se je Skûra, a tudi njemu zastajal je glas čutno v grlu. In v istemu hipu skočila mu je lučica premo v oči.

„Zato nimamo pokoja, ker nam ga vi ne daste!“

To očitje razlegalo se je po dolini, kakor kadar vsa drevesa, kar jih je tu okrog, zašume najedenkrat. Podlescem vrtelo se je od strahu v glavi in zdelo se jim je, kakor bi vsa ta dolina postala najedenkrat — samojedin plamen.

„In kako bi nam mogli dati mir, ko ga sami ne boste imeli večne veke. Zlih otcv hujši otroci, škorpjoni iz jazbečje krvi!“

Krovec Skûro je naglo ustal, pogladil si čelo z roko, kakor kadar se včasih ni mogel takoj spomniti, kaj je gospod župnik na Okrouhlini povedal

pri „veliki“ maši, in se obrnil proti oni strani, odkoder je prihajal strašni krik. Lučica ozarila je na njegovem obrazu, na katerem je zrak ječe ostavil sledove, da jih ne otre niti roka smrtna, izraz, ki je pričal do tega trenutka, da mu „furijanskega“ duha niti v okrajnem mestu v celih treh tednih niso mogli izgnati. Krovec Skûro zavedel se je popolnoma.

„Ali še nisi odšel? — Koža zapeljiva! — Pusti naše otce v miru in brigaj se raje za svoj pokoj! — Vi Podlesci pa — glave po konci, zdramite se, proč z babjimi vražami! — Rečem vam, Podlesci! Kaj bi se bali duš svojih prednikov? Ali bi vam mogle storiti kaj žalega? Ali bi vam hotele škodovati? — Vi norčki!“

Krovec oziral se je po shuljenih postavah, kakor ko je v Jiřicah pri krojači njega dni ponavljal od besede do besede prvo propoved novega kaplana v Okrouhlini.

„In ako bi se jim zahotelo in bi prišli, pozdravil bi jih, kakor se pozdravljajo stari znanci po dolgih letih ločitve. Rekel bi jim: Le pogledjte svoje otroke in vnuke, premotrite jih le do mozga. — In ako ste tu mej nami, mile dobre dušice, blagoslovite svoje potomce, kakor blagoslovljate nas, potem

počivajte v miru! Ako pa smo vam, duše na sramoto, ako smo vam Podlesci na nečast, potem popteajte nas, prekolnite nas! — In če ne morete radi tega spati, ker ste imeli svoje glave in ker je vam v glavah zrastle drugačen razum, potem naj tudi mi nimamo pokoja, naj tudi mi pridemo mej vas, naj tudi postanemo blóдне duše! Potem vas bo vsaj več in naj to zvedo tudi na Dunaji, da žive v Podlesji blóдне duše in da jih je prirastlo nekaj stotin!“

Na te besede dvignili so se Podlesci s padlih dreves, bilo jim je, kakor bi jim najedenkrat padale teže s prsij, oči so se jim jasnile, kakor te-le lučice, in že so trdo stiskale kose, cepce, vile in vse kmetško orožje, kajti v roke vračala se jim je moč, v krv življenje in v glavo nepremagljiva odločnost.

„Dobro ste rekli! Naj postanemo blóдне duše! Bomo vsaj mej svojimi!“

S tem besedami stisnil je krovu žuljavo desnico — seljak Květ. Prihitej je v dolino pred nekoliko hipi, a prišel ni sam. Na njegovi strani premikala se je še druga postava.

Dalje prih.)

pričanja, da bi novi volilni boji jej težko bili v korist Republičanska večina v zbornici je pa tudi dosti velika, da se jej ni bati monarhistov, ako je složna.

V egiptski vojski pričakovati je važnih sprememb. Preorganizovali jo bodo po uzorci angleško indijske vojske ter jo popolnoma spojili z angleško okupacijsko vojsko. Egipet bode torej kmalu le angleška provincija. Angleži že sedaj delajo v Egiptu, kar hočejo, in se za pravice Turčije prav malo brigajo. Francija sedaj še nekako pisano gleda angleško gospodarstvo ob Nilu, pa se bode najbrž tudi kmalu sprijaznila z obstoječim stanjem in se za zgubljeni upliv ob Nilu odškodovala s kako drugo turško pokrajino.

Vsi braziljski generali, sodci in drugi civilni in vojaški uradniki so se izrekli za republiko, tako da se sedaj ni bati od nobene strani kakeh resnih agitacij za monarhijo. Prebivalstvo samo se pa za vse dogodke, kakor se kaže, dosti ne briga. Bati se je pa, da pride do kakeh neredov mej vojsko, ko bode treba voliti predsednika, kajti najbrž se bode več generalov poganjalo za to mesto. Disciplin v vojski itak ni posebno uzorna.

Dopisi.

Iz Šmarja pri Jelšah 16. novembra.

[Iz. dop.] Razjedajoči element tukajšnje družbe bil je že pred leti v občinske seje zapisniku pristno izražen in tukajšnji gostilničarji posebno pa gospod Jagodič so ga jako odkritosrečno in razumno načrtali. Razjedajoči ta živeli je še iz one dobe, ko o viteza Waserja naredbi še ni bilo ne duha ne sluha. Bila je to ona nesrečna doba za Šmarje, ko so se politični in nepolitični „mošeti“ zaganjali v miro ljubno slovensko prebivalstvo Šmarjskega okraja deloma iz oške nagnjenosti, deloma iz fanatične, zagrizene nemško-narodne obolosti. Za nje ni bilo kazni in kupčiti so smeli psovke na najsvetejše pravice narodnosti, obitelji, stanu in na zasobne razmere, — po vrhu pa so se še v razpoložljivih jim listih proglašali političnimi mučniki.

Jeden teh političnih mučnikov jo je po pihal, a ostavil tukaj dovolj spominov.

Drugemu, katerega so v vseh možnih variacijah kot mučenika opevali, so njegovi nemški rojaki pomagali, da je dobil dobrozasluženo hlačilo, katero bi ga bilo imelo po pravici že tukaj zadeti.

In tretji? Najoblastnejši vseh oblastnežev, tukaj grozno priljubljen oseba, nam je še ostal, da nadaljuje hajko, če tudi z manjšim uspehom, vendar z najboljšim namenom. Glavna njegova naloga je bila in je še, hujskati uradnike in tržane, kar se mu pa poslednji čas ne posreči več popolnoma.

Ta mož, ki v sovraštvu do Slovencev in Šmarčanov nadkriljuje celo prej omenjeno dvojico, in kateri glede umazanih dopisov proti tukajšnjemu prebivalstvu nekda nema čistih rok kazal je to svoje sovraštvo še le v pravi luči, ko je tukaj za malo časa prevzel vodstvo urada.

Prva žrtev njegove ostrosti kot uradni voditelj bil je sodniški uradnik, ki se ni strinjal z njegovimi nameni in ni hotel ščuvati proti Šmarjskim prebivalcem, to pa za to ne, ker ni mogel razumeti, zakaj bi s tukajnjim prebivalstvom izven urada ne občeval mirno in prijazno, ker mu ni nihče nič zalega storil.

To miroljubno mnenje pa ni ugajalo našemu oblastnežu, marveč jezilo ga je. Začel je nekako pritiskati ter sam začel hujskati proti sodniškemu uradniku, „svojemu kolegi“, pričel je, kakor bi rekla „Deutsche Wacht“ „eine Beamtenhetze“.

Najprej začel ga je kritikovati in smešiti pred posli v krčmi zaradi slovenskega jezika, katerega se je sodiški uradnik posluževal, tako dolgo, da je jako poštenega gosta pregnal iz krčme, iz katere so pred leti oblastnežu kot nespodobnemu gostu vrata pokazali.

A na tem še ni dovolj! Sodiškemu uradniku „svojem u kolegi“, dal je strog ukaz, s katerimi osobami mu je občeovati, katerih rodbin se mu je ogibati. To je vendar predrznost, katerej ni jednake, to tem manj, ker je temu polubaronu često gostilniška kuhinja najpriladnejši prostor, kjer je v razveseljevanje kuhinjskega osobja v pozno noč imel svoje večerje.

Ker tudi to povelje ni uplivalo na sodiškega uradnika, ki vsaj tako dobro ve, če ne bolje, kakor naš oblastnež, kako se mu je obnašati, pričeli so se uradni opomini, naposled celo ukor, katerega pa kompetentna stran ni potrdila.

Opomniti treba, da je oblastni uradni voditelj v istem činu, v katerem je omenjeni sodiški uradnik, da je torej vse postopanje kazalo le svojo smešno

stran. Opozarjati pa moramo čitatelje, da je obvrščati se tej dogodbi, „Deutsche Wacht“ skoro v vsaki številki prinašala najsuroveje napade in ovadbe proti tukaj splošno spoštovanemu sodniškemu uradniku R., da torej ni bilo težko uganiti, kaj se je hotelo, kaj želelo.

Tudi drug, v vojaški in državni službi osivel uradnik H. bil je oblastnežu trn v peti, ker je bil toli nesrečen, da je svojo stroko bolje znal, nego oblastnež sam. Tudi proti temu popolnoma mirnemu in pridnemu možu začela se je preiskava, katero pa je kompetentna stran položila „ad acta“. Oblastneževa ostrost se je torej izjalovila in to pri višjem oblastvu, kajti ondu so takoj spoznali, kaj dela strast. Je li oblastnež dobil kaj pouka o taktnem postopanju, nam ni znano, ker so take zadeve uradna tajnost.

Za danes končamo. V bodoče pa se ne bomo bavili toliko z oblastnim voditeljem, ki je za svojega kratkega uradovanja kot vodja posebno odlikoval se v komisijah („Comissionsreiterei“), ampak z onim gospodom, ki je po mnogem trudapolnem (?) delu skoro vso sezono zabaval se na Slatini, — da so ljudje že mislili, da je svoj urad premestil tjakaj. Potem nam bode prilika, da bomo govorili ob uradni točnosti „ohne Verweise“, brez državno-pravdniskih preiskav, kakor tudi o razmerah, kako se je obnašati nasproti zasobnikom, pri katerih se je uživala gostoljubnost, kako se je pri taci obnašati, da človek ne postaje aroganten, da ne moti hišnih in gospodarskih razmer. Govorili bomo sploh o marsičem; za danes pa: Na svidenje!

Domače stvari.

— (Presvetli cesar) podaril je občini Dolina pri Trstu za popravila pri šolskem poslopju 200 gld.

— (V današnji seji deželnega zbora) bila je dolga razprava, skoro 4 ure, o poročilu upravnega odseka, se li ni rušila avtonomija, kar je trdil poslanec baron Žvegeli, ko se je izdalo službeno navodilo za zdravnike, v zmislu zdravstvenega zakona v deželnem zakoniku, predno se je predložilo deželnemu zboru v potrdilo. Govorili so poslanci baron Žvegeli, vladni svetnik dr. Keesbacher, Pakiž, dr. Papež, Klun, dr. Tavčar, ki je dokazoval, da se je popolnem postavno postopalo, ker zakon predpisuje, da je izdelati instrukcijo deželnemu odboru v sporazumljenju z vlado, in kazal, kako nevarno je koketovanje jednega dela narodne stranke z nemško manjšino. Naposled govoril je poročevalec Kersnik. Pri glasovanju po imenih vsprejel se je predlog upravnega odseka z 22 narodnimi proti 11 glasom nemških poslancev. Navzočni neso bili poslanci Grasselli, Pfefer in dr. Vošnjak. Za poškodovance po povodnji, toči, mrazu, požarih ali na drug način dovolil se je deželnemu odboru kredit 20.000 gld. Javna seja je trajala do 3/4. Deželni zbor se bode jutri zaključil. Seja se prične ob 10. uri.

— (Hribarjeva volitev.) Kakor čujemo iz verodostojnega vira, sklenil je verifikacijski odsek v svoji seji dne 20. t. m., da se volitev poslanca Hribarja za Ljubljansko mesto odobri.

— („Il Piccolo“) prinaša vest, da volilci iz Škednja (I. razred), Proseka, Kontovelja in svetega Križa (VI. razred) nameravajo uložiti pritožbo zaradi zadnjih volitev v mestni in deželni zbor Tržaški. Isti list v članku „Chi ha la maggioranza?“ jako porogljivo piše proti listom, ki zanikava, da so „liberalci“ zmagali pri baš dovršenih volitvah. Ne samo da v četrtem in drugem razredu nasprotniki niti kandidatov postavili neso, da so v tretjem razredu vsprejeli 5 kandidatov „Progressovcev“, je tudi v okolici z dvema kandidatom prodrl „Progresso“ („ha fatto breccia“). Rečeni list na dalje smeši konservativce, kako so pred tremi leti pro rokovali bodočo svojo zmago sedaj pa sramotno ulegli. Komur je pri rokah, čita naj omenjeni članek, ker je jako poučen.

— („Un allié de M. de Bismarck.“) V Parizu izhajajoči časopis „L'Europe“ ima pod napominanim naslovom članek, v katerem se popisujejo razne spletke papeževga nuncija Galimbertija, ki je najgorečnejši razširjevalec pangermanizma in zagrizen nasprotnik ne le Rusov in Francozov, ampak tudi vseh avstrijskih Slovanov, katerih pravične zahteve giede liturgije in družih zadev on dosledno in strastno ovira. Sicer pa bode, kakor piše „L'Europe“ ta zaveznik Bismarckov premeščen v Pariz.

— (Priateljsk večer.) Na čast gospodoma dr. Žitku in dr. Tekavčiču, ki sta nedavno bila promovana doktorjema juris, priredila sta večerj zvečer gospoda dr. Marolt in A. Trstenjak v pevski sobi tukajšnje čitalnice v ožjem krogu „priateljsk večer“, pri katerem je bilo prisotnih 29 gospodov, mej njimi 7 deželnih poslancev. Preprijazni in uprav srečni ta večer ostal bode vsem udeležencem v lepem spominu, kajti prirejeno je bilo vse prav fino, zabava je bila pristojuša, kakor v obiteljskem krogu, govori pa večeru in udeležencem primerni. Gospoda slavljenca smeta biti ponosna na ta večer, ki je živo pričal, kako iskrene simpatije uživata v tukajšnjih krogih.

— (Z Dunaja) se nam piše: V poročilu o prvem občnem zboru „Podpornega društva za slovenske velikošolce na Dunaji“ izostalo je ime slovenskega rodoljuba, ki je prvi v domovini nabiral podpornike in dobrotnike za imenovano društvo in sicer v Kranji: to je gosp. Josip Drukar, bivši predsednik akad. društva „Slovenije“, sedaj absolvirani pravnik v Kranji. Dalje je je osobito hvalevredna požrtvovalnost Dunajskega Slovencev gospoda ravnatelja Schleiferja, ki je ne samo z lepo svoto pristopil društvu kot podpornik, temveč tudi v vsakem tednu po 4—5 dnij dajal kosilo slovenskemu velikošolcu. Bodi ta čin v izglede našim Dunajskim in drugim Slovincem! Pohvalno moramo tudi omeniti rojaka g. Ant. Rimricha, ki je pripomogel, da so v tiskarni c. kr. dvornih gledališč bila tiskana društvena pravila po tako nizki ceni, kakor bi to nikjer ne bilo mogoče.

— Poročilo o prvem občnem zboru pride v tisk ter se bode razposlalo vsem udom. Ustanovnine, podpornine, sploh vsak darek za to društvo vsprejema kaker doslej društveni blagajnik g. J. Pukl (Wien I, Bognergasse šte. 11. II. nadstropje).

— („Slovenski Pravnik“) prinaša v 11. številki naslednjo vsebino: 1. Koliko pomena ima zemljeknjižna mapa. 2. Fr. G.: O dobitkovini pri obratih v zakupu. 3. Pravila za slovensko uradovanje: V. Slovenski kazensko-pravdni zapisniki. VI. Slovensko pismeno občevanje. VII. Slovenska rešila in vpisi zemljeknjižnih prošenj. 4. Dr. Fr. Zupanec: Iz sodno-zdravniške prakse. (Dalje.) 5. Iz pravosodne prakse. Civilno pravo: a) Sodno prepo ved po §. 283. obč. sod. r. je moči izreči le na premično premoženje, ki je v rokah tretje osebe različne od dolžnika. b) Motena posest. c) Zakoniti sodedič, hoteč izključiti zakonitega sodediča od zakonitega nasledstva, mora izključenja razlog dokazati. — Proti sodediču, sodno zadobivšemu upravljanje in uživanje dedine, smeti je dovoliti sekvestracijo dedine samo pod uveti občnega sodnega reda. — V nespornem postopanju se ne dadó uporabiti določila §§. 24. in 25. zakona z dne 16. maja 1874. leta, št. 69. drž. zak. Kazensko pravo: K § u 157 kaz. zak. in §. 281. št. 3., 4., 5. kaz. pr. r. 6. Iz zemljeknjižne prakse: a) Rekurz je nedopusten zaradi jezika in dotično odločbo je izpodbijati administrativnim pôtém. b) Eksekucijski način po § u 822 obč. drž. zak. ni dopusten proti kupcu dedščine. 7. Jugoslovanska imovina nekdanj in sedaj, 8. Drobne vesti.

— (Poročil) se je pretekli torek g. Anton Klein, koncipist pri okrajnem glavarstvu na Krškem z gospodično Ano Gregoričovo s Krškega. V nedeljo poročila se je v Trstu gospodična Ana Kobal, znana igralka in prva moč slovenskih dramatikov v Trstu z g. Ščukom. Tržaški „Sokol“, poklonil jej je tem povodom lepo addresso in krasno zlato zapestnico.

— (Otroški vrt v Rojanu,) ki ga je ustanovila družba sv. Cirila in Metoda, otvoril se je pretekli torek.

— (Tobačna tovarna ne Reki) odpustila je mnogo delavcev, ker gre njena kupčija rakovno pot. Reške smodke pristudile so se nekda pušilec. Ker smrde in ker se v njih nahajajo žveplenke, papir, čunje in druga taka tvarina.

— (Akademično društvo „Slovenija“) napravi dne 25. t. m. svojo tretjo redno sejo s sledečim dnevnim redom: 1. Čitanje zapisnika. 2. Poročilo odborovo. 3. Slučajnosti. Lokal: Knaus Restauration „zum Lothringer“ Kohlmarkt I. Začetek ob 8. uri zvečer.

— (Hrvatska čitaonica u Kastvu) priredi v sredo dne 27. novembra t. l. v prostorih „Narodnega Doma“ zabavo, na katero vabi rodoljube. Ustopnina za osobo 1 d. za otelaj 1 gld. 50 kr. Začetek ob 7. uri.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Praga 21. novembra. Pri ožjih volitvah v prvem razredu voljenih v Novem mestu šest Staročehov, v tretjem razredu trije Mladačehi in dva Staročeha, v tretjem razredu v Starem mestu prodrli je mladočeški kandidat.

Dunaj 21. novembra. Braziljski poslanik pri tukajšnjem dvoru objavil je včeraj grofu Kalnokiju, da je v Braziliji nastala nova vlada. Čuje se, da bode nova braziljska vlada še ta mesec sklicala nekako skupščino, v katero od pošlje vsaka provincija po tri zastopnike. Provincij je dvajset. Ko bode skupščina potrdila novo državno obliko, odposlala se bode okrožnica vevlastim, da priznajo novo republiko. Prvi predsednik nekda ne bode general Fonsesa, ampak general Pelotas, zmagovalac v vojni proti Paragnayu.

Peterburg 21. novembra. Car odobril vojnega ministra predlog, da se vse mejne carinske straže podrede vojnemu ministerstvu. Mejne straže dobile bodo vsled tega popolnoma vojaško organizacijo in bodo razdeljene v štiri do pet divizij. — Car je te dni v avdienci vsprjel ruskega vojaškega atašaja v Belemgradu, podpolkovnika pl. Taube-ja, ki se v kratkem vrne na svoje mesto.

Rio Janeiro 21. novembra. Začasna vlada izdala dekret, da je upeljana splošna volilna pravica.

Dunaj 22. novembra. Časopisi zatrjujejo, da je Rinaldini imenovan namestnikom v Trstu.

Dunaj 22. novembra. Ruski veliki knez prestolonaslednik došel semkaj dopoldne ob 10. uri. Na kolodvoru vsprejeli ga Lobanov in veleposlaniško osebje. Zajutkoval je v palači ruskega veleposlaništva in se ob 11³/₄ uri peljal v spremstvu Lobanova in osebja na severni kolodvor, od koder se je odpeljal v Rusijo.

Beligrad 22. novembra. Povodom imenadne obiskal je metropolita Mihaela kralj Aleksander, katerega je Ristić spremljal, dalje kraljica Natalija in drugi odličnjaki.

Razne vesti.

* (Kardinal Haynald) začel je bolehati na možganih. Čitanje je popolnem pozabil, tudi podpisati se drugače ne zna, kakor po predpisu. Telesno se čuti zdravega in tudi z ljudmi lahko občuje.

* (Za škandalne dogodke) zvedela je policija v Budimpešti. Osobe raznih stanov vspreje-

male so dekleta v najnežnejši starosti. Pogosto so starejša dekleta mlajša kar iz šole s knjigami in zvezki dovajale k nesramnemu obrtu. Mestno glavarstvo je storilo potrebne navedbe, da se bodo nadzorovali otroci, ko hodijo iz šole.

* (Zapri) so 16 dijakov akademije za vojaške zdravnike v Peterburgu, ker so skladali, da bi se brala črna maša za pokojnim nihilističnim pisateljem Črniševskim, kateri je bil pomiloščen malo pred smrtjo svojo. Peterburška policija zaprla je tudi več drugih oseb zaradi političnih zločinov. Tako poroča se vsaj angleškimi listom iz Peterburga.

* (Poneverjenja.) Pri akcijski družbi parnega mlina v Novem Sadu na Ogorskem prišli so na sled velikim nerednostim. Blagajnik Kam pobegnil je 18. t. m. z nagladi v Srbijo. Ravnatelj Krötzer je pri poneverjenju tudi prizadet. Preiskava dognala je dozdaj primankljaj 45000 gld. — V B lemgadu je pa na kolodvoru blagajnik Josip Ivanović poneveril 20 000 frankov ter 19. t. m. pobegnil v daljini širni svet.

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje“ daje ravno tako uspešno kakor ceno sredstvo proti trganji po udih, ranah, oteklinah in ulesih. Cena steklenici 90 kr. Vsak dan razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (55—15)

„LJUBLJANSKI ZVON“

za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15

Rojci:
21. novembra.
Pri **Stonu:** Schmidinger iz Reichenava. — Ažman iz Gorjaa. — Rosenhaun z Dunaja. — Polak iz Solnograda. — Gruber iz Celovca.
Pri **Malket:** Dimpes, Rosenwasser, Schwarz, Jager, Engel, Uhlman, Kolbel, Hock z Dunaja. — Walter iz Berolina. — Fischer z Dunaja.
Pri **Južnem kolodvoru:** Löcker z Dunaja.

Umrlj so v Ljubljani:
20. novembra: Marija Varšek, mizarjeva hči, 3 mes., sv. Petra cesta št. 60, za sušico.
22. novembra: Ivan Sršen, železniškega sprevodnika sin, 18 mes., Poljske ulice št. 6, za vnetjem sapnika.

Meteorološko poročilo.

Ura	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mozna v mm
21. nov.	7. jutraj	753.8 mm.	0.4° C	sl. vzh.	obl.	
	2. popol.	752.8 mm.	4.8° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	9. zvečer	753.0 mm.	3.2° C	sl. svz.	obl.	

Srednja temperatura 2.8°, za 0.2° pod normalom.

Dunajska borza

dne 22. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 85.45	gld. 85.45
Srebrna renta	85.75	85.75
Zlata renta	108.80	108.80
5% marona renta	100.95	100.80
Akcije narodne banke	923. —	923. —
Kreditne akcije	311. —	312. —
London	118.70	118.65
Napol.	9.44 1/2	9.42 1/2
kr cekini	5.66	5.64
semške marke	58.32 1/2	58.22 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 131	gld. 50 kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	176
Državska zlata renta 4%	101	10
Državska papirna renta 5%	97	10
stajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	—
Dunavska reg. srečke 5%	100 gld. 122	25
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118	25
Kreditne srečke	100 gld. 185	50
štokholmske srečke	10	2
akcije anglo-avstr. banke	120	146
rammway-društ. velj 170 gld a v	224	50

Zahvala.

Najsrčnejšo in najiskrenejšo zahvalo izrekamo vsem prijateljem in znancem, ki so ob smrti predragega brata, oziroma nečaka, gospoda

Ivana Slatnar-ja

assist. pharm.

skazali toliko srčnega sočutja. Posebno zahvalo pa izrekamo vsem častitim gospodom farmaceutom Ljubljanskim, osobito lekarni Trnkóczy, za prekrasne vence in obilo udeležbo pri pogrebu, dalje slav. pevskemu društvu „Slavec“ za ganljivo petje, ter sploh vsem darovateljem vencev in udeležencem, kateri so skazali pokojniku pri pogrebu zadnjo čast.

V Ljubljani, dne 22. novembra 1889.

(969)

Žalujoči ostali.

Učenec ali praktikant

vsprejme se takoj v trgovini z manufakturnim blagom **R. Miklaue a v Ljubljani.** (968—1)

Načelnstvo užitniške zadruge v Zatičini išče

3 izurjene dacarje

s plačo 600 gld. in 400 gld. in s prostim stanovanjem. Prošnje do 1. decembra 1889. Kavcije zahteva se od prvega 200 gld. in od drugih pa po 100 gld.

Sv. Rok, dne 15. novembra 1889.

(956—6)

Ivan Kristan, načelnik.

Lastne zaloge

tuzemstvu:

Dunaj, Budimpešta, Praga, Levov, Gradec, Trst.

R. DITMAR NA DUNAJI.

Največja tovarna za svetilnice v Evropi. (Ustanovljena 1840.)

Lastne zaloge

inozemstvu:

Berolin, Monakovo, Milan, Rim, Lyon, Varšava, Bombay.

DITMAR-JEVE SVETILNICE

R. DITMAR-JEVA
Dun. bliskovna svetilnica 30"
svetilna sila 105 sveč.

Fonometrično izmerila gospoda Dr. L. Weber, kralj. profesor na vseučilišču v Vratislavi. Dr. R. Benedikt, docent na tehniki na Dunaji.
R. Ditmar-jeva Dunajska bliskovna svetilnica se spodaj užiga, regulira in ugasuje.

Solnčni svetilec 15" in 18"
davno preverjena sistema za mizne, viseče in stenske svetilnice.

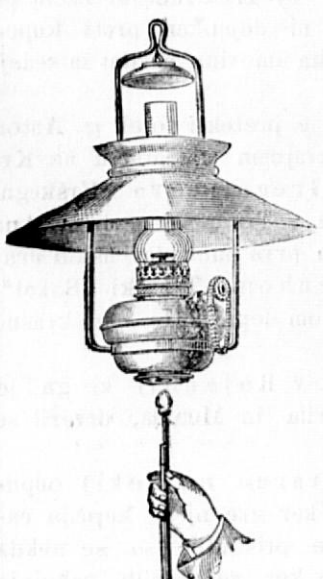
R. DITMAR-JEV
Brilantni meteorni svetilec s kroglastim plamenom.

Velikosti: 15", 20", 25", 30", 35", 45"
Svetilna sila: 31 50 70 87 133 157 sveč
za mizne in viseče svetilnice, lestence, stenske svetilnice, zaprte svetilnice itd.

Vse steklene stvari, ki so potrebne za petrolejske svetilnice, — v največji izbiri.

Mizna svetilnica z brilantnim meteornim svetilcem

Dunajska bliskovna svetilnica 30"

Se posebno opozarja.

30") lahko prižgejo,

Posrečilo se mi je še bolj dovršiti svoje lani izumljene meteorske svetilce (s kroglastim plamenom), ki so dosegli velika uspehi v tuzemstvu in povsod v inozemstvu, njihovo svetilno silo še povečati, ravnanje z njimi pa napraviti enostavnejše, da se (15", 20" in 30") lahko prižgejo, ko se proč vzame svetilničen venec, ne da bi se moral proč vzeti še cilindar, tulpa ali pa strešica. (Glej podobo.)

Ilustracije in ceniki pošljejo

se takoj zastonj in franko.

(678—13)

Ditmar-jeve svetilnice ima skoro vsaka

boljša trgovina s svetilnicami na prodaj.

Tovarniška znamka.